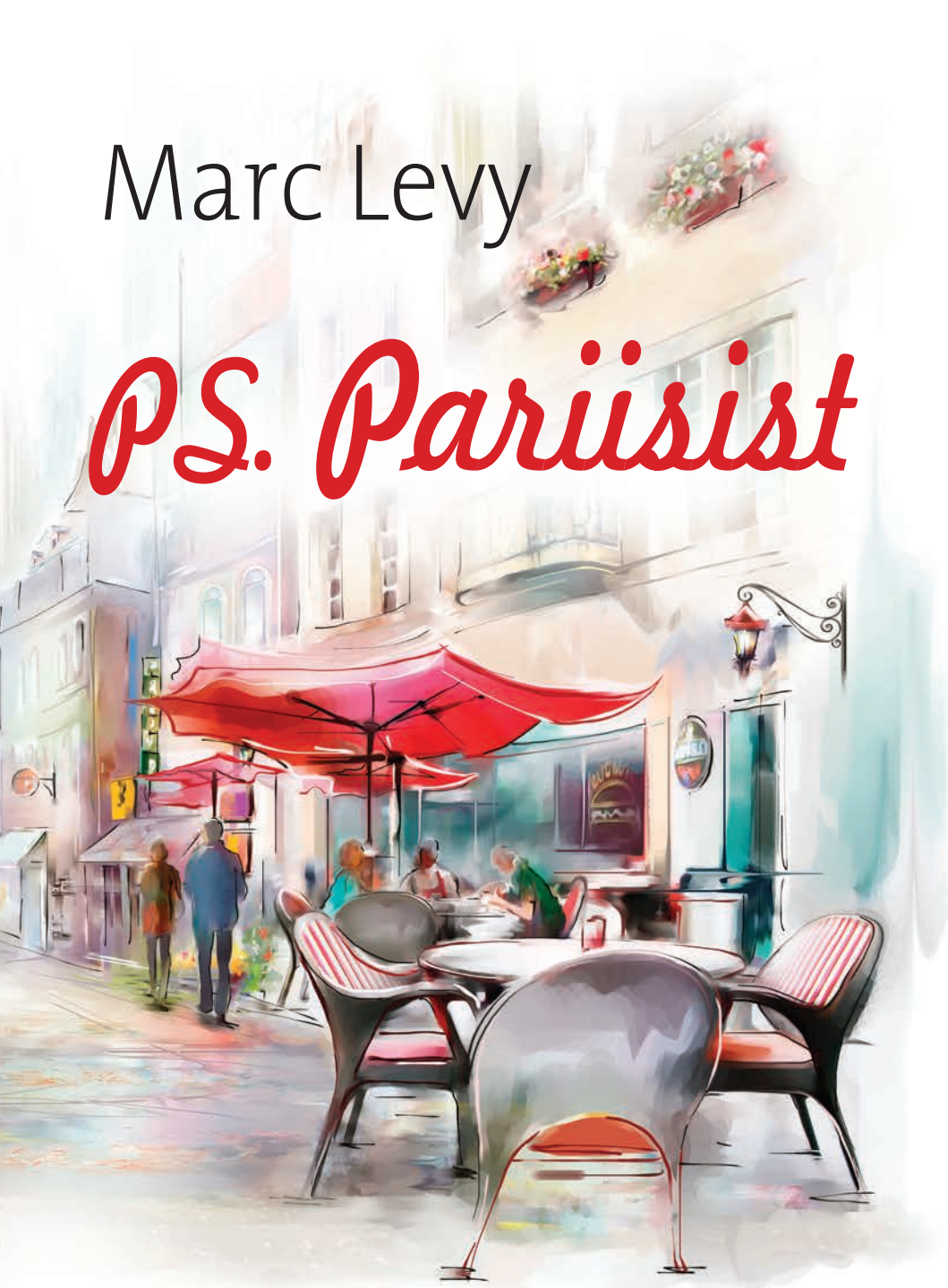

Marc Levy

P.S. Pariisist

Marc Levy raamatuid on tõlgitud 49 keelde ja müüdnud rohkem kui 40 miljonit eksemplari

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Marc Levy raamatud:**

Varjuvaras
PS. Pariisist

Marc Levy

PS. Pariisist

Inglise keelest tõlkinud Tiina Kanarbik

ERSEN

Marc Levy
Elle et Lui (P.S. From Paris)
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See on ilukirjandusteos. Nimesed, tegelaskujud, organisatsioonid,
kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse vili või
väljamõeldis.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

© 2015 Marc Levy/Versilio
www.marclevy.info
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

M01335818
ISBN 978-9949-82-174-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Minu isale
Minu lastele
Minu naisele

*Ühel heal päeval hakkab elama nagu teooria ette näeb,
ja siis läheb kõik täiuslikult...*

1

Vihma kallas üle katuste ja fassaadide, üle autode ja bus-side, üle kõnniteede ja jalakäijate. Tundus, nagu vihma oleks Londonis sadanud kevade algusest peale. Mia oli just tulnud kohtumiselt oma agendiga. Ta oli närviliselt oodanud mehe arvamust oma viimase filmi eellinastuse kohta – selles kassa täitmise tööstusharus polnud Crestoni aus, vahel ka terav arvamus kunagi ekslik. „Film on jama,“ tunnistas agent, „aga sellest tuleb hitt, ja ainult seetõttu, et sina ja su mees olete peaosades.“

Kui Mia Davidisse armus, oli viimane staar ja ta ise algaja. Nüüd mõlkus tal meeles lause, mille Creston oli pillanud: seekord on õpilane oma õpetaja ületanud.

Päriselus on David see, kes tähelepanu köidab, mõtles Mia nukralt naeratades.

Ta võttis takso ja sõitis Oxford Streetile, et end natuke tuulutada. Kui Mia oli kurb, mida oli viimastel nädalatel sagedamini kui korra ette tulnud, meeldis talle kõndida mööda rahvarohket poetänavat. Pikad blondid juuksed mütsi alla peidetud, õnnesus tal tavaliselt selles saginas tähelepanuta jääda.

Mia kõndis mööda kaubamaja ja püüdis Davidile helistada, aga kõne läks postkasti.

Mida ta mees võis sel öhtupoolikul teha? Kus ta oli olnud viimased kaks päeva? Kaks päeva ja kaks ööd, ilma et temast oleks piuksugi kuulda olnud peale üksiku sõnumi Mia postkastis. Lühike sõnum, et läheb maale patareisid laadima ja pole tarvis muretseda. Aga just seda naine praegu tegi. Ühised filmivõtted polnud nendevahelist sädet uuesti sütitanud.

„Ma arvan, et ta petab mind.“

„Noh, kes tänapäeval ei petaks, kui järele mõelda?“ oli ta agent vastanud, kontrollides oma meile.

„Creston. Ma räägin tõsiselt.“

Mees tõstis pilgu.

„Petab. Mis mõttes?“ küsis ta. „Kas lihtsalt juhuslikult või kogu aeg?“

„Mis vahet sel on?“

„Ja sina pole teda kunagi petnud?“

„Ei. Noh, ühe korra. Ainult suudlus. Mu vastasnäitleja oli hea suudleja ja mul oli vaja, et keegi mind suudleks. Aga see oli selleks, et stseen tuleks elulisem, nii et seda ei saa petmiseks pidada, on ju nii?“

„Öeldakse, et mõte on see, mis loeb. Mis film see oli?“ küsis Creston kulmu kergitades.

Mia vaatas aknast välja ja agent ohkas.

„Hea küll, oletame, et ta petab sind. Mis siis sellest on, kui te teineteist enam ei armasta?“

„Tema ei armasta enam mind. Mina armastan teda ikka.“

Koju jõudnud, otsustas Mia end kokku võtta. Oli mõeldamatu, et David tuleb koju ja leiab, et naine on närvis. Ta pidi jääma väarikaks, end valitsema. Ta ei tohi lasta mehel hetkekski arvata, et kurvastas tema äraoleku tõttu.

Seejärel helistas üks sõber ja palus, et Mia läheks koos temaga uue restorani avamisele, ja naine otsustas end korralikult üles lüüa. Armukadedusmängu oskab ka tema mängida. Ja pealegi oli kindlasti parem välja minna, olla võõraste inimeste seas, mitte jääda koju mossitama.

Restoran oli hiiglaslik, muusika liiga vali, ruum rahvast pungil. Võimatu oli kellegagi vestelda või end liigutada, ilma et kedagi müksaks. *Kellele selline pidu üldse meeldib?* mõtles ta, olles valmis inimmerre sukelduma.

Kümned kaamerad välkusid, kui ta sisse astus. Sellepärast siis oligi sõber tal tulla palunud. Lootusest ilmuda ajakirja seltskonnalehekülgedele. Viisteist minutit kuulsust. *Jumala eest, David, kuidas sa lased mind sellises kohas üksipäini ringi jõlkuda? Küll sa veel selle eest maksad! Küll sa näed, härra patareilaadija!*

Mia telefon helises. *Tundmatu.* See pidi olema David, sellisel õhtusel ajal. Aga kuidas ta kogu selle lärmi sees meest kuuleks? *Kui saaksin äkki ära kaduda, siis praegu on õige aeg,* mõtles ta.

Ta lasi silmadel üle ruumi käia. Ta oli poolel teel sissepääsu ja köögi vahel. Rahvasumm tõmbas teda sissepoole, aga ta otsustas vastuvoolu minna. Telefonile vastates ta hüüdis: „Ära pane toru ära!“ *Tore, väga tore. Nii palju siis rahulikust ja muretust käitumisest...*

Et välja saada, tuli teha endale küünarnukkidega teed, naine möödus kellestki, kes kõikus kõrgetel kontsadel koos mingi ülikonnas ahviga, kes talle külge löi, astus pika, luukeretaolise naise varvastele, väänles nagu angerjas, ning riivas üht kena poissi, kes vahtis teda nagu saakloom. Ainult kümme sammu ukseni..

„David! Jää liinile!“ *Oh, ära karju, sa lollpea! Sa kõlad haletsusväärsetl...*